

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa K. W. i T. G.

przeciwko M. K., A. K. i K. M.

o wydanie i zakazanie naruszeń,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 grudnia 2008 r.,

na skutek skargi powodów o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 21 kwietnia 2008 r., sygn. akt II Ca (...),

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2008 r. Sąd Okręgowy w K. uchylił wyrok Sądu Rejonowego w M. z dnia 21 czerwca 2001 r. w części, w której żądanie wydania i przywrócenie stanu poprzedniego dotyczyło działki (...)/5, powstałej z podziału działki (...)/1 położonej w Z., obręb 5, objętej KW nr (...), i w tej części postępowanie umorzył, a w pozostałej części zmienił zaskarżone orzeczenie, z wyłączeniem punktu VI, i oddalił powództwo o wydanie oraz przywrócenie stanu poprzedniego odnośnie działki (...)/3, powstałej z podziału działki (...)/1 położonej w Z., obręb 5, objętej KW nr (...), jednocześnie zakazując pozwanym naruszania w przyszłości własności działki (...)/5, a w pozostałej części oddalił obie apelacje.

Powodowie K. W. i T. G. zaskarżyli wyrok skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać – obok przytoczenia podstaw oraz ich uzasadnienia, uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a także wniosku o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem – oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części, oraz wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Wszystkie te wymagania powinny być spełnione w sposób kumulatywny, mają bowiem charakter konstrukcyjny, a skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine*.

Powodowie, oznaczając zaskarżone orzeczenie, nie wskazali, czy skarżą je w całości, czy w części, co ma w niniejszej sprawie szczególne znaczenie, gdyż zaskarżony wyrok składa się z kilku rozstrzygnięć opartych na różnych podstawach prawnych i powodujących różne skutki, przy czym w skardze nie wskazano również przepisu prawa, z którym orzeczenie jest – w ocenie w powodów – niezgodne.

Należy podkreślić, że każde wymaganie przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c. ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie, niezależnie od innych. W szczególności, skoro w przepisie tym wyraźnie odróżnia się podstawy skargi od wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, to nie może budzić wątpliwości, że skarga musi zawierać każdy z tych elementów przedstawiony odrębnie (por. np. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140, oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2007 r., I CNP 79/06, „Izba Cywilna” 2008, nr 12, s. 52, i z dnia 29 sierpnia 2007 r., IV CNP 115/07, „Izba Cywilna” 2008, nr 12, s. 52).

Z tych względów, skoro skarga nie spełnia wymagań konstrukcyjnych przewidzianych w art. 424⁵ § 1 pkt 1 i 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.; por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2006 r., I BP 11/06, OSNP 2007, nr 21-22, poz. 319).